

Κ. Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΦΡΥΝΗΣ

Τ' ὀρθὸ καράβι πόρχει' ἄσπρο σὰν κρῖνον
καὶ τὸ τραγοῦδι ἀγρίκησε τῶν Σειρήνων

πλὸ ξέρει τ' ὄνομά σου παρὰ τοῦ αἰθέρα
τ' ἄστρο' ἢ τῆς θάλασσάς μας τὴν κρύφια ξέρε.

Τὴν ἀγορὰ περνᾷς τὴν σὰν τὸ καράβι
καὶ πὺν σκυμμένοι ἀσκώνουν ὁμάδ' οἱ σκλάβοι

τὰ μάρμαρα, τ' ἀφήνουν νὰ τοὺς πλακῶνουν
καὶ τ' ἄδικα οἱ γερόντοι τὰ δικαιώνουν.

Οἱ ἀρχόντοι, πὺν μποροῦνε δέκα νὰ θρέψουν
ἄλογα, τὴν ὀγνώμη σου νὰ κερδέψουν

δὲν ἠμποροῦν, ἂν πὰ στὸ ψιλὸ σεντόνι,
ὁ ἀγέρας δὲν προφταίνει νὰ τοὺς στεγνώνει...

Στὸ στίχο μέσα νᾶμπεις, ὦ θεία, γυμνώσου
καθὼς στὸ γαῦρο κῆμα! Τὸν ἔπαινό σου,

πὺν χύνεται ὡς πεφτάστρι, τότε φτωχαίνει
τῆς ὀμορφιάς σου ὁ πλοῦτος! "Ω! πὺν ντυμένη

τῆς νιότης σου τὰ ρόδα, στ' ἄσειστο κῆμα
χῶρεσες μιὰν ἡμέρα τὸ ἔσχατο κῆμα

κ' οἱ κλάδοι μὲς τὰ χέρια, πὺν τρεμουλιάζαν,
στὸν ἥλιο τοῦ κορμοῦ σου τ' ἄνθη τους λιάζαν!

ΤΟ ΣΟΝΝΕΤΟ

Σάν ἄστρ' ὁ πάγος μὲς τὸ κοκκινέλι
 τρεμολάμπει· μοσκοβολᾶν, κοράλλια
 σγουρά, στὸ δίσκο οἱ φράουλες. Μαῖστράλια
 θυμητικά ξυπνώντας, ἄγουρη Ἑλλη,
 τῆς καρδιάς μου τὸ χάριτο καστέλλι
 σαλεύεις· κι' ὦ θαμπωτική μου ντάλια,
 Ρίκα, γελᾷς ὀπίσω ἀπ' τὴ βαντάλια
 καὶ παίζει μὲ τὸν ἥλιο, ὡς χρυσὸ τέλι,
 κοκέττ' Ἀνθή, τοῦ πνέματός σου ἡ χάρη !
 Βλογημένη ὀλωνῶ σας ἡ σκληράδα !
 στῆς ἔμπνευσης τὰ ἠλύσια καβαλάρη
 μὲ πάει, ποῦ τοῦ σοννέτου ἡ βουσομάνια
 τρέχει μὲ δεκατέσσερις ἀράδα
 κάνουλες μέλι, γάλα, οὐράνιο μάνια.

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ

Σέλινα τὰ μαλλιά σου μυρωμένα
 λύσε τα, νὰ φανεῖς, ὡς εἶσαι, ὠραῖος
 καὶ διώξε ἀπὸ τὸ νοῦ σου πιά τὸ χρέος
 τοῦ μεγάλου χρησιμοῦ, μιὰ καὶ κανένα
 τρόπο δὲν ἔχεις ἄλλοτε ! Καὶ μ' ἓνα
 χαμόγελο, ἴδὲς πὸς σ' ἔφερ' ἔως
 στ' Ἀργους τὴν πύλη ὁ δρόμος σου ὁ μοιραῖος,
 τὸ σπλάγχο ν' ἀφανίσσεις ποῦ σ' ἐγέννα.
 Κανείς δὲ σὲ γνωρίζει ἐδῶ· καὶ σὺ ὅμοια
 τὸν ἑαυτὸ σου ξέχανέ τον κι' ἄμε
 στῆς χρυσοῦς πολιτείας τὰ σταυροδρόμια
 καὶ τὸ ἔργο σου, σὰ νάταν ἄλλος, κάμε·
 ἔτσι κι' ἄλλιῶς θὰ πέρνει σε ἀπὸ πίσου
 γιὰ τὸ αἶμα τῆς μητρὸς σου γιὰ ἡ ντροπή σου !

Ο ΕΚΛΕΧΤΟΣ

Τὰ χεῖλια καὶ τὰ νύχια σου τρεῖς δοῦλοι
 νὰ βάρουν μισὴ μέρα κι' ἀπ' τὸ πλάι
 τῶν κροτάφων νὰ κάμουν ν' ἀπολάει
 θᾶμα ὁ βόστρυχος. Κ' ἔβγα μὲ πεδούλι
 χρυσὸ στὴν ἀγορά· (σάν τὸ μεδούλι
 κατακίτρινο τὸ κρασί γελάει,
 ὦ ποῦ σὰ μῆλο, νιέ, μοσκοβολάει
 ὁ λόγος σου) νὰ πιεῖς ὅθε ἤπιαν οὔλοι :
 ἀπὸ κούπα φτελιᾶς, σημαδεμένη
 ὄλο δοντιές. Καὶ νοιώθοντας τὸ πνεῦμα
 θεῖα λεπτυσμένο ἀπ' τὸ κρασί, δεμένη
 τὴ χαρά σου μὲ τοῦ λαοῦ μὴν ἔχεις·
 ἐσύ, περαστικὸς ἐδῶ, μὲ νεῦμα
 σὲ γλῶσσα ν' ἀπαντᾷς, ποῦ δὲν κατέχεις !

Α Φ Ρ Ο Δ Ι Τ Η

Στ' αὐτιά της τῶν ἀθάνατων ἀκόμα
 τὸ ἠγερὸ λαμπαδιάζει γελοκόπι·
 ἂ ! τὸ δίχτυ τὸ δολερὸ ὡς ἐκόπη
 τοῦ ζαβοπόδη ἀντρός της, ἡ ὠριοκόμια
 ἢ Ἀφροδίτη πετάχτη αἰθεροδρόμια
 στῆς Πάφος τὸν ἀφρό !—τὸ λυροκόπι
 τῶν Ἑρώτων, ποῦ δὲν ἀλλάζουν κόποι
 τὰ φτερά τους, ἰλάρωνέ την. Χρῶμα
 κι' ἀχνάρια τῆς ντροπῆς ἀπ' τὴ χιονάτη
 σάρκα ἔσβησαν οἱ Χάρες καὶ μὲ λάδι
 ἄφθαρτο τὴν ἐχρίσανε κι' ὦ ! νά τη,
 πὸ θεῖα πηδάει στῆς θάλασσας τ' ἀπλάδι
 καὶ στὸν ἥλιο ποῦ γέρνει οὐρανοφλόγος,
 δὲν τῆς κολλάει οὔτε νερὸ οὔτε λόγος !

ΘΥΜΗΣΗ

Λαφρά τῆς μυγδαλιάς σειόνταν οἱ κλάδοι,
 δλόανθο κῦμα, δῶρο χαρισμένο,
 ἀπ' τοὺς θεοὺς, καὶ χλιοχωρισμένο
 λαμποκοποῦσε τὸ νερὸ σὰ λάδι.
 Καὶ τὸ μικροῦλι πρόσωπό σου — ἀγλάδι
 στήν ὥρα του γλυκὸ καὶ μυρισμένο
 καὶ τ' ἀγέιλι σου εὐώδια, γυρισμένο
 ροδόφυλλο, τὰ λόγια ποὺ ἐκελάδει.
 Καὶ στὸ τριζᾶτο πράσινο τριφύλλι
 τῶν ἄσπρω ἀρνιῶν βυθοῦσε τὸ πηλάγημα
 κι' ἀλαργινὸ καὶ γάργαρον ἐφίλει
 τὸν οὐρανὸ τοῦ φλώρου θεῖο τὸ λάλημα
 καὶ τοῦ ἡλίου, σπώντας ἢ φλογάτη ρόδα
 στὴ χιονιάτη κορφῇ, ἔβρεχε ρόδα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Στὸν θεῖον ἀέρα πὰ στὰ νύχια σείσου
 δλόιση σὰν ὀχιά, νὰ πλημμυρίσει
 ἀνθοβολὴ παντοῦ καὶ νὰ μυρίσει,
 ὦ κλώνε λυγερὸ στήν ἀνθισή σου!
 Ποὺ ἀληθινὴ δῶ στήν αἰώνια γῆ Σου
 κάμνεις τὴν ψεύτρα τὴ ζωὴν ἢ βρύση
 τοῦ θαύματός σου πλήθια ν' ἀναβρύσει,
 ὦ σὰν κλωνάρι δλόανθιστο λυγίσου!
 Καὶ πὰ στοῦ στίχου τὸ σκοινί, μὲ τάξη
 πλεγμένο ἀπὸ χροσάφι καὶ μετάξι,
 ζύγισμα στέριο τὸ κορμί σου ἄς πάρει
 καὶ μὲ ψιλὴ φωνὴ νὰ κελαιδήσεις,
 τῆς αὐγῆς τὸ ρουμπίνι μὲ τῆς δύσης
 τὸ φλογερὸ νὰ ἐνώσεις κεχριμπάρι!

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ

Ἄνθισμένα τὰ κέρατά σου νᾶναι
 καὶ νὰ σφιχτογελῆς πάνω στὴ σκούρη
 τὴν πέτρα κορδωμένος. Οἱ ἄξιοι κοῦροι
 τῆς Ἄθηνᾶς ἀνάδετοι κινᾶνε
 κι' ἀντίλαλο χαρᾶς παντοῦ ξυπνᾶνε
 ν' ἀδειάσουν μὲ βαθιὲς γουλιές, γιὰ γούρι
 τῶν τραγουδιῶν τους, τὸ βαρὺ παγούρι
 μαζί σου καὶ στὰ στήθια, ποὺ γυμνά ναι,
 τὸ Νόμο νὰ δεχτοῦν! ὦ μὲ φλοκάτο
 μοῦτρο τῶν Ὀλυμπίων σκύλλε δῶ κάτω,
 μὰ τῶν Πιερίδων ἦλιε χρυσομίτρα,
 ποὺ ξανανιώνεις τὸ χορὸ στὰ γέρα
 καὶ κάμνεις τοῦ Ρυθμοῦ ἰσόθεη μήτρα
 τὴν καλαμένια, λιόχαρη φλογέρα!

ΠΟΙΗΣΗ

Μὲ νέα ζουμπούλια στὰ μαλλιά (τρεις γῦροι)
 ἄς δέσουμε, τὴ σκέψη μας δῶ κάτω
 καὶ μὲ κρασιοῦ πορφύρα, ἀπὸ μοσχᾶτο
 σταφύλι, ἄς τήνε ντύσουμε. Πρὶν γύρει
 κάθε ποτήρι, σπάνιο τζοβαῖρι,
 στὴ δίψα μας, ὦ! ρίχτε του στὸν πάτο
 μαργαριτάρι, νὰ φανεῖ τὸ ἀκνᾶτο
 κοκκινέλι στῆς φαντασιᾶς τὴν πύση
 πολύτιμο. Κι' ὄλη καημὸς, ἀερένια
 πριγκηπέσσα ἢ Μатаιότης, μὲ κερένια
 λευκότη, θὰ φυσήξει ἀπάνω στὰ ὄρμα
 μηνίγγια μας κ' ἢ φούχτα της, ποὺ στάει
 μυρωδιές, φεγγοβόλα θὰ βαστάει
 τοῦ τραγουδιοῦ τὴν πλέον ἄπιαστη φόρμα!

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Στις κόρδες πλιά τὸ χέρι ἄτρεμο βάζω,
ὅθε κόσμου πλιὸ ὠραίου ἢ ἐλπίδα βγαίνει,
κι' ἀπὸ τῶν διθυράμβων τὸ βαγέτι,
ὦ ἄγνη Πολύμνια, στ' ἀσημένιο βάζο,
ποῦ στ' ἄντρο σου μοῦ χάρισε, ἀδειάζω
θεῖο νέκταρ. Καὶ μὲ τὸν τραγογένη
θεοῦλη, πῶχει δάσκαλός μου γένει,
σταφύλια στὰ μηνίγγια μου ἀραδιάζω.
Κι' ἀγγιχτοὶ ἀπὸ καιρὸν ἢ φθόνου ἢ τύχη
λαμποκοποῦνοί ἑλληνικοὶ μου στίχοι·
(τοὺς λιάζει τῆς συγκίνησης ἢ ἀλήθεια.)
Στίγες, ποῦ μὲ τὸ αἷμά μου ματώνω
τὰ ρόδα τῆς γιγλάντας σου τὰ πλήθια,
σὺ δίνεις στὴ ζωὴν ἀξία καὶ τόνο!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΛΕΙ

Μέσα στὸ πιὸ καθάριο κεφαλάρι
τῶν φτερῶν μου τὸ σμάλτο πᾶω νὰ λούσω
κοτσίφι ἐγὼ· κι' ὅσο βαθιὰ τὸ πλοῦσο
αἴσθημα γύρεψά το, σὰ φελάρι
τὸ στίχο μου μετώρισε τὸ λούσο
τῆς ρίμας στὸν ἀφρὸ ψηλά. Καὶ στᾶρι
χρυσόπειρο κι' ἀφροῦτο κρεμαστάρι
σταφύλι ταγισμένο, ὅμοια θὰ λούσω
στὸν ἥλιο τὸ λαρύγγι μου. Καὶ ρεῖκια
γαλάζια κ' εὐωδᾶτα σκολλαρίκια
κουμαριᾶς τοῦ τραγουδιστῆ θὰ μᾶσω·
καὶ σφυρίχτο' ἀσημένια ποῦ ἀντηχεῖ του
τίς ἀρετές, ποῦ φλέγουν τὴν ψυχὴ του,
τὴν ἴδια μου φωνὴ θενὰ θαμᾶσω.

ΤΑΝΙΑ

Χειλάκια μισανοίγοντας φλογᾶτα,
(δαχτυλίδι, ποῦ σ' ὄλα τὸ ταιριάζεις
τὰ στόματα, βυζαίνοντάς τα,) βγάξεις
γλωσσίσσα κατακόκκινη, σὰ γάτα,
τ' ἀπλερά σου χαιράμενη μικρᾶτα,
ποῦ σὲ κρουστάλλια μέσα τὰ μοιράξεις
ἀξεθύμαστα κι' ἄσωστα. ὦ ! ποῦ βράξεις
σὲ πυροστιῆς γονάτων, ἴσα κράτα
τὴν κνήμη καὶ δοντάκια, ὡσὰν τὸ ρίζι,
γελώντας δεῖχνε· αἰώνιο πορφυρίζει
τὸ ποίημα τῶν ποδιῶν σου σὲ σκαρίνι
μεταξοτὸ κι' ὡς τὴν ψυχὴ βυθοῦνε
τῶν σφυρῶν σου τὰ δίστιχα κι' ἀνθοῦνε,
κολλύβρι, ποῦ τὸ φῶς σὲ καταπίνει !

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Κροῦσε ἀψηλὰ μ' ἓνα λιθάρι τὸ χαλκωματένιο
λεβέτι μου, τ' ὁμόκλινο, μὲ τ' ἀνακουφωτά,
τὰ σμαλτωμέν' ἀλόγατα, ποῦ χαμηλὰ θωροῦνε,
νὰ φύγ' ἢ πένθιμη σιωπὴ γιὰ λίγο ἀπὸ κοντά.
Τῶν Θεῶν τὰ ρόδα τὰ νωπὰ στὸ μέτωπό μου γύρα
μ' ἀφήναν μέσα στὴν καρδιὰ καὶ κείνους νὰ δεχτῶ,
μὰ νὰ φανῶ λιγώτερος ἀπ' ὅ,τ' ἢ φαντασιά μου
μ' ἐπλαθε, τὸ φυλάχτηκα σ' ἔρωτα ἢ σὲ πιστό.
Καὶ πρὶν τὰ νέα μου γόνατα, ποῦ τὸ μυρόπνοο λάδι
τὰ λάμπιζ, ἐδῶ πάρουν τὴν αἰώνι' ἀλυγισιά
πὰ στὸ κινάρι, ποῦ κολλοῦσε ἀπ' τῶν συκῶν τὸ μέλι,
κομμέν' ἀπ' τὸ πολὺ κουπί δὲν ἐτεντόναν πλιά.
Κι' ὅταν τὸ δῆμο ἢ τρίαίνα τοῦ λόγου μου ἐδονοῦσε
ἢ πρῶτος λαβωνόμουν μπρὸς ἢ μὲ τὴ μέση ὀρθή
πὰ στὸ βαρέλι ἐχόρευα, στὴν κίνηση ἐξητοῦσα
νὰ σπάω τῆς ματαιότητος τ' ὀλέθριο τὸ σπαθί.
Κι' αἰτοῖ μου οἱ στίχοι πρὶν βαθνὰ στὴ γλῶση δακρυολογήσουν
τοὺς τραγουδοῦσα, ὡς χάραξε, μὲ ξέχυτα μαλλιὰ
κι' ἀπὸ τοὺς ὤμους κρεμαστὸς δυὸ κοριτσιῶν, ποῦ ἐγέρναν,
σάλεμ' ἀνέρον ἐπερνα καὶ πεταχτὰ φιλιὰ.

ΜΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΛΥΡΙΚΟ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΑ

Κι' ἀπ' τὴς κορφῆς τοῦ Ταύγετου, ποῦ ἀπὸ τὸν πάγο ἀσημιολάμπουν αἰώνια,
Μὲς σὲ μιὰν αἶθρα ἀσίγητη, π' ἀλαφροπνέει ἀπ' τὰ λυομένα χιόνια,
Στὴν ἀστραπή τῆς ἀνοιξίης, στῆς ἠβῆς τὰ χρυσοχουδα τὰ χιόνια,

Σ' ἄστρα ἄλογα, τῶν Διόσκουρων, τὸ ἀσύγκριτο ζευγάρι κατεβαίνει,
Κι' ἀνάμεσα στ' ἀδέρφια τῆς, ποῦ ἀκροποδίζον στὸ γκρεμνὸ, σαμμένη,
Μέσα σὲ πέπλο ἀθάνατο, κατηφοράει, σὺν τὸ νερὸ, ἡ Ἑλένη·

Μὲς στὴ ροδόφωτην αἰγὴ, γιὰ σέ, Μεγαλομάτα,
Τὰ σημαντήρια ἐσήμαναν, Μιστρᾶ καὶ Καλαμάτα!

Λὸς νὰ κρατήσω, ἀνθὸ ροϊδιᾶς, στὸ δεητικό μου χέρι,
Ἦρα, μὲ βέβαιον ὅπου πᾶς φτερό, σὺν περιστέρι.

Στ' ἀψιδωτὰ παράθυρα ὄρα ἱερή, ποῦ πᾶσα
Λύχνος φωτᾶς ἀπάρθενος, μπροστὰ στὰ εἰκονοστάσια!

Στύλοι λιγνοὶ σὲ ἀνάλαφρες ἀψίδες καὶ σεῖς ἴσια,
Κατάρραχα ποῦ ὑψώνεστε, στὴν πέτρα, κυπαρίσσια,

Κῆπε ἀρχαγγέλων, ποῦ ἀλαφρὰ ξαφτέρουγα, ἀνεμίζουν,
Τὶς ζωγραφιῆς ποῦ ἐσβύσανε, γιὰ νὰ δροσολογίζουν.

Καμπαναριό, ποῦ ἀνάγνωτος ἀνθὸς εἶναι ἡ καμπάνα,
—Μέλισσα ὁ ἦχος, νὰ βογγάει σὼν μελισσιῶν τὴ μίνα—

Σπαθὶ τοῦ Ταύγετου, ποῦ αἰφνίδια σβείς τὸν ἥλιο καὶ ὄλοι
Δροσολογᾶνε οἱ ἴσκιοι του, ὡσὰν τοῦ ναοῦ σου θόλοι.

Ἐγὼ ἴμαι ποῦ ὄνειρεύτηκα, μὲς σὲ βραγιῆς καὶ κρῖνα,
Σέ, νὰ σκυρτᾶς, παντάνασσα, ζαρκάδα καὶ ἀλαφίνα!

Γύρα σου ἀγγέλοι ὀρχούντανε—καὶ ὡστόσο ἐπροχωροῦσα,
Ἦσάν νὰ μ' ἔσερνε, ἄνεμος ἐρωτικός, ἐλεοῦσα—

Καὶ διασταυρώνονταν γοργά, πῶς ἄκουα, λέω, τὸ θρό τους,
Στὸν ἴδιον ἀέρα, ὑψώνοντας φτερά, στὸ γυρισμὸ τους!

Μὲς στὸ αἰγινὸ περβόλι σου, βραγιῆς, ροϊδιῆς, κεράσια,
Οἱ ἄδεντες οἱ ἀμυγδαλιῆς καὶ τῶν μηλιῶν τὰ δάσα.

Δέξου με, ἐκεῖ, ποῦ δέχσαι καὶ τὸ πουλί, ποῦ μπαίνει
Καὶ κεληδεῖς, τόσο γλυκά, στὴ σκιὰ τῆ βλογιμένη.

Δὲν θέλω ἀπ' ὅλους τοὺς καρπούς, μὰ ἐκίους, ποῦ ὀρμισμένοι
Εἶν' ἔτοιμοι νὰ πέσουνε κι' ἀπ' τὰ πουλιὰ ἴγγιμένοι·

Καὶ νὰ ποτίσω τὴ βραγιά, κηπάρης σου, νὰ σκύψω
Στὸ ρυάκι, ὡσὰν τὸν κότσυφα, τὴν ὄψη μου νὰ νύψω,

Κάτου ἀπὸ τ' ἄσπρα σου, Κυρά, ν' ἀναπαυτῶ, σταφύλια,
Στὸ πέφρι, ποῦ σοῦ ὑφάνανε, τὰ πλήθια χαμομήλια,

Κῆπε ἀρχαγγέλων, ποῦ ἀλαφρὰ ξαφτέρουγα, ἀνεμίζουν,
Τὶς ζωγραφιῆς ποῦ ἐσβύσανε, γιὰ νὰ δροσολογίζουν!

ΠΑΝΤΑΡΚΗΣ *

"Ο ΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ"

Βαθιά ἡ κοιλάδα ἡ μυστικὴ κι' ὄγρὸ τὸ Κρόνιο τὸ δασιὸ
 Εἶχε πάθει,
 Ἰσκιους θαμπτὸς καὶ ξάστερους, ἀπὸ ἄνεμο μιανὸν
 Ἐποβροχάρη.

Καὶ στὰ καταχρῆτὰ τῶν ναῶν, ποῦ ἐτρέχανε οἱ ρονιές
 Ἐηδόνια,
 Μαῦρος συρτὸς μαζώνονταν τοῦ μάκρου, ἀραδιαρὰ
 Τὰ χειλόνια.

Μελιοῦ εὐωδιὰν ἀνάδινε, ποῦ τὰ ρουθούνια ἐτέντωνε
 Ἡ κουφάλα
 Καὶ τὰ ξερὰ πευκόφυλλα, ποῦ ἐκρέμονταν ἀπ' τὰ κλαυῖα
 Διχάλα.

Γοργὴ ριπὴ τὰ μάζωνε κι' ἄλλη ριπὴ τὰ σκόρπαγε
 Τὰ μῦρα, φτεροπόδα
 Κι' ἀπ' τὸ ἀξεχώριστο ἀγαθὸ τῶν ἄφαντων ἀνθῶν, ἡ γίς
 Σὰν ἓνα στόμα εὐώδα.

Ἀτέλειωτον, ἐδῶ καὶ κεῖ—μακρὸν συμπόσιο μυστικὸν
 Ἐκέρνα,
 Καθὼς τῆς ἐκνυλόφερνε, μὲ πλούσια χάρη κι' ἄφαντην
 Ἡ φτέρνα.

* Παντάρκης : παιδικὰ Φειδίου.

Ἐτσι—κι' ὁ κόρφος κι' ὁ λαίμῳς ἀποβροχάρης πάγωσε
 Κ' εὐφράνθη,
 Τοῦ ἐφήβου, ὁποῦ τὰ δόντια του στήν πλέρια ἀνάσα ἐρέγγανε,
 Σὰ νερατζάνθη.

Κι' ὡς τὰ χλωρὰ τὰ μύγδαλα, στὰ σφιχτὰ γούλια τάνιωθε
 Δεμένα,
 Τὶ ἦταν ὡς μέσα, ἀπ' τὸ δροσιό, τὰ φρένα τὰ παρθενικὰ
 Συνεπαρμένα.

Ἀργά, σὰν ἀπλωθήκανε βαθιά, τὰ δροσερὰ
 Σκοτάδια,
 Ἄμολι τὴ βουβὴ ἀστραπή, ἀναψ' ὀλοῦθε, ὡσὰν ξεροὶ
 Ἐποκλάδια.

Κι' ἀπ' τὸ ρετσίνι τοῦ δεντροῦ τοῦ νοτισμένου, ἀνάπνεε
 Εὐωδία,
 Σὰ νὰ κρεμόνταν πρὸς τὴ γίς, μ' ἔρωτα γνώμη, οἱ βόστρυχοι
 Τοῦ Δία.

Περίδροσα τὰ βλέφαρα, διάπλατα ἐκράτει ὁ στοχασμὸς
 Καὶ δὲν τὰ ζύγωνε ἕπνος,
 Τόσο ἦτανε ποτιστικὸς, τῶν ἀρωμάτων καὶ γλυκὸς,
 Ὁ δεῖπνος.

Ὁ λιγνοστάτης τρίφλογος, στὸ τρίποδο βαλιτὸς
 Μὲς στ' ἀργαστήρι,
 Ἐφώταε τὸ συλλογισμὸ τ' ἀντρός, ποῦ στήν παλάμη του
 Εἶχε γύρει.

Κι' ὁ ἐφηβικὸς πενταθλητὴς, ἐδιάνευεν ἀργὸς
 Στ' Ὀλύμπιο μάτι,
 Ἐνάμεσα στὰ σύνεργα, γυμνός, μπροστὰ ἀπ' τὸ τριφλόγο
 Τοῦ λυχνοστάτη.

Μὲ τὴ γαλήνη καὶ τὴ θεία νοτιά, ὁ τεχνίτης ἔμενε
 Κι' ἀγρύπνα,
 Στὰ μυστικὰ συμπόσια, συνειθισμένος, μὲ τοὺς θεοὺς
 Ποῦ ἐδείπνα.

Καὶ μὲς στὸ νοῦ του τὸ λαμπρό, π' ὡς ὁ Ἄλφειὸς ἀβόγγητα
 Κυλούσε,
 Τοῦ ἔλέφαντα καὶ τοῦ χρυσοῦ, μπροστὰ του ὁ θησαυρὸς
 Ἐναρροοῦσε

Κι' ὡς τὸν ἀνθὸ τοῦ λιναριοῦ, ἢ τ' ἀγανά τοῦ λουλακιοῦ
 Ζαφείρια,
 Κρούα τὰ πετράδια ἐλάμπανε, βαθιά του, μυστικὰ
 Καὶ μύρια,

Νὰ ξεδιαλέξει ἀνάμεσα κι' ἀπὸ τὰ γαλανότερα
 Διαμάντια,
 Τὴ γύμνια τὴν ἀνείπωτη τῶν Ὀλυμπίων ματιῶν
 Στὴ Φύση ἀγνάντια.

Κι' ὡς στὰ κλεισμένα βλέφαρα, μύρια λουλούδια ὑφαίνουνε
 Χιλιόχροα τὰ σκοτίδια,
 Τοῦ ἐβένου ἐστοχαζόντανε, στὸ θρόνο, νὰ λαμψίζουνε
 Τ' ἀκροπρεπίδια.

Κι' ὅλο τὸ πλούσιο ἀστέρωμα, ὁποῦ ἀναπνέει τὴν τρισβαθὴ
 Γαλήνη,
 Σὰν τὴν ὄρὰ τοῦ παγωνιοῦ, στὰ πόδια του γυροῦντας
 Νὰ κλείνει.

Ἔτσι—τοῦ ἀνάφανε ὁ Θεός, ὁ Καταιβάτης αἰώνια
 Κάθε νιότης
 Κι' ὁ νοῦς του στὸ χαμόγελο λουζόντανε, ὡς τῆς Αἴγινας
 Τοξότης,

Ποῦ ἀγάλλεται, γονατιστὸς πιθάνοντας στὸ τόξο του
 Τὸ χέρι,
 Σὰ νὰ εἶνε λύρας ἢ νευρὴ κι' ὁ ὠροῖος ὁ θάνατος, διπλὸν
 Ἄστέρι.

Κι' ὅπως, τὰ μάτια ἐσήκωσε κι' εἶδε ψυχὴ τὸν ἔφηβο
 Χορτάτη,
 Ἐπ' τὴν Ὀλύμπια σιγαλιὰ καὶ τὴ νυχτιὰν ὁπ' ὄσβυε
 Μυροδάτη,

Τὸ βλέμμα, ὁποῦ τῆς ἡδονῆς συνείθισε ὡς ἀητὸς
 Τὸ δρόμο,
 Καταίβασε στὰ στήθη του, στὰ χέρια, στοὺς λαγόνες του,
 Στὸν ὦμο

Κι' ἀναλογίστη: Ὀλύμπιον, ὦ Δία, ἂν ἀναστήσω σε
 Δικὴ μου ἄς εἶνε ἡ χάρη,
 Νὰ γράφω μόνο, στοῦ ποδιοῦ σου μιὰ γωνιάν, «εἶν' ὄμορφο
 ὁ Παντάρκης παληκάρι.»

Σ Π Α Ρ Τ Η

«Έχω καρό, ποῦ σοῦ φυλάω καρτέρι·
 Ἄνάμεσ' ἀπ' τοὺς ἄλλους, μὲ τὸ μάτι
 Σ' ἐδιάλεξα, σὰ νᾶσουνε τὸ ἀστέρι·
 Μῶχει ἢ θωριά σου τὴν καρδιά χορτάτη.
 Ἄκου· ἄς σοῦ σφίγγω δυνατὰ τὸ χέρι·
 Τὰ νιάτα, ἔτσι δαμάζονται, σὰν ἄτι·
 Γιὰ μιὰ νυχτιὰ τῆς γυναικός μου ἀητέρι
 Θὰ γύρεις, στὸ δικό μου τὸ κρεββάτι.
 Τράβα· βαθύζωνη εἶνε καὶ δεμένη
 Στὴν ὁμορφιά σὰν τὴν ψηλὴν Ἑλένη·
 Γιόμοστη ἐσύ, μὲ τὸ γενναῖο σου σπέρμα·
 Στὸ δυνατὸν ἀγκάλιασμά σου πάρτη
 Γιὰ μιὰ νυχτιὰ καὶ σκῶσε ὀμπρὸς στὴ Σπάρτη
 Μ' ἄξιον ὑγιό, τὰ γερατιά μου τὰ ἔρμα.»

Δ Ω Ρ Ι Κ Ο

Μὲ κόμη θερισμένη ὡς τὸν αὐχένα,
 Σὰν τοῦ Λωριέα Ἀπόλλωνα, τὰ μέλη
 Στὴ στενὴ κλίνη ἐκράτει παγωμένα,
 Μὲς σὲ βασιὰ ἀξεδιάλυτη νεφέλη·
 Ἄδειασ' ἢ Ἀρτέμιδα ὄλα τῆς τὰ βέλη—
 Καὶ λίγο ἀκόμα ἂν ἦτανε παρθένα,
 Τὴν ἠδονὴ κλειδώνανε, σφιμμένα,
 Σὰν κοῦα κερήθρα, τὰ παρθένα σκέλη.
 Καθὼς στοῦ στίβου μέσα τὸν ἀγῶνα
 Πίθωνε ὁ νιὸς ἀπάνω τῆς τὸ γόνα,
 Μῦρα ἀλειμμένος, ὅπως γιὰ τὴν πάλη·
 Κι' ἂν ἔσπασε τῶν χειρῶν τῆς τ' ἀντιτύλια,
 Μ' ἄργειαν πολὺ, μὲ ὀμια κραυγὴ, τὰ χεῖλια
 Νὰ σμίξουν κι' ἀπ' τοὺς ἴδρωτες ἢ ἀγκάλη.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ

Με σάπισαν τὸ κοῖμα καὶ τὰ χρόνια.
 Μὲ διώχνουνε θεοὶ κι ἀνθρώποι κι ὄμως
 τὸ δίκιο ἀνθίξει μέσα μου κι ὁ νόμος!
 Καὶ τ' ἀχαμνά μου ἔτοῦτα τὰ λαγόνια,
 καθὼς τοῦ σάπιου δέντρου τ' ἀκροκλώνια
 μιᾶς Ἄνοιξης μποροῦν νὰ γίνουν δρόμος
 βλαστοὶ νὰ πεταχτοῦν γιγάντοι, τρόμος
 ν' ἀδράξει τοὺς θεοὺς καὶ καταφρόνια.
 Τὸ δίκιο δὲ σιωπᾶ, βογγάει ἐντός μου
 σὰ θάλασσα. Τί κι ἂν λυσσάει τοῦ κόσμου
 τ' ἄδικο μῖσος; Στὴν καρδιά μου ἐμένα
 βιγλίζει ἓνα Μάτι ὄζω νοῦ καὶ τόπου
 κι ἂν ὁ ρυθμὸς χαθεῖ στῶν θεῶν τὰ φρένα
 ζεῖ στὴν καρδιά τοῦ ἀδικημένου ἀνθρώπου.

Τ Α Α Ι Ω Ν Ι Α

Πῶς χαίρεσαι τ' ἀπλὰ χοντρά στολίδια
 τῆς γῆς, φτωχὴ καρδιά μου! Νά, τὰ βόδια
 γυροῦν τὸ δειλινὸ κι ἀντάμα εἰσόδια
 τελοῦν θρονιά, βουκόλοι, θρονίθια, γίδια,
 ξωμάχοι. Κ' οἱ κοπέλες πρὸς τὴν ἴδια
 πηγὴ πάντα τραβοῦν κ' οἱ νύφες ρόδια
 σποῦν στὴν αὐλὴ τους, βάσανα καὶ ξόδια
 νὰ διώξουνε κ' οἱ γέροι, ἀποτρογίδια
 μασσώντας τῆς ζωῆς, πέφτουν στὸν Ἄδη.
 Πηδαίει καντὸς ὁ Ὑμέναιος ἀπὸ στόμα
 σὲ στόμα καὶ ρόδα κεντάει στὸ φάδι
 τοῦ τίποτα κι ἀνθεῖ βαθιὰ τὸ χῶμα
 σὰ νιόνυφης κορμί. Μὴν κλαῖς, καρδιά μου,
 τὴ λαμπάδα ψηλὰ κρατά τοῦ γάμιου!

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Κι ἂν ὅλοι τρέμουν σκλάβοι μέσ' στὰ χιόνια,
 λεύτερη ἐγὼ μέσ' στ' ὄνειρό μου κραίνω
 τὴ γνώμη μου ἄφοβα καὶ μὲ ἄνθια ραίνω
 τὸ χῶμα μου καὶ νοιώθω χελιδόνια
 νὰ μοῦ σπαθίζουν τὴν καρδιά κι ἀηδόνια
 νὰ μοῦ βαρᾶν τὴ μέση. Ἄπ' τὸ σκασμένο
 φλοῦδι μου θριαμβικὸ χυμᾶει, ζεμένο
 σὲ γέρανους, περδίκια, σπουργιτόνια
 τὸ ψίκα τῆς κλεμένης Πριγκιπέσας.
 Νά, τοὺς ἀνθούς μου ἀσώτεια νὰ διώξω
 τὸ φόβο ἀπὸ τὶς ἀνανθες κορφές σας,
 ὦ Φρόνιμοι, τανυώντας τ' ἄγιο τόξο
 τῆς τρέλας. Τί ἂν μαδῶ χλωμὴ στ' ἀγιάζι;
 - Φέρνω τὸ Μήνυμα καὶ δὲ μὲ νοιάζει !

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

Σκληρὸ θέσαμε νόμο νὰ ρυθμίζει
 τὴ γνώμη μας κι ἀνέλπιδοι κρατᾶμε
 τὰ στενὰ τῆς ζωῆς κι ὅλοι κινᾶμε,
 καβάλα στ' ὄνειρό μας, ὅπου ὀρρίζει
 ὁ νομοθέτης νοῦς μας. Μετερίζι
 δὲ θέμε, γιατί ξέρομε πῶς πάμε
 τοῦ Χάρου τὰ κορμιά μας καὶ δὲ σπάμε
 τὸ κῆμα τῶν βαρβάρων ποὺ χυμίζει
 στὴν Πατρίδα. Μὰ ὁ νοῦς ἐμᾶς φτεροῦγες
 τανυώντας λεύτερες χάμον τὴ νίκη
 παραιτᾶ κι ἀητὸς δικέφαλος οὔγες
 κεντᾶ μὲ τ' ὄνειρό του τὴ λαμπράδα
 κι ἀνοιεῖ, στῆς βάρβαρης νύχτας τὴ φρίκη,
 ἄνθος λευκὸ τὴ νικημένη Ἑλλάδα.

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΗΣΚΙΩΝ

ΣΤΡΟΦΗ

Ἡμερὰ
 στὴ γλῶσση
 ποὺ ἐθροῖει,
 σύραμε τὴ Χίμαιρα.

Τὶ ὅπου
 βόσκει
 μόσχοι
 τῶν τειρο τοῦ ἀνθρώπου

σ' ὅτι βρίσκει,
 οἱ ἥσχοι,
 τὰ μύρα,
 τὰ θροήσματα
 στοῦ Ἡλίου τὴ λύρα
 στέλνουν χαιρετίσματα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Γιὰ τ' ἀνείπωτα,
 σὲ νερὰ τοπάζι
 ποὺ τ' ἀναταράζει
 ἓνα μουσικὸ τίποτα,
 πῆε ὁ ἵπνος σου κι' ἐκλώσα
 τῶν ἀφρῶν τὰ κρόσα.

Κι' εἶδες μύθων μίμησες
 σὲ κομάτια σαρδωνύχων,
 στὸ ρυθμὸ τῶν στίχων
 πὼς ἀλαφροκοίμησες.
 Μὰ στὴν ὄψη ἀνάδευεν ὅτι
 στὴ ψυχὴ σου ἐμυροδότει.

Πὰ στὴ λίμνη,
 ποὺ ἡ Σελήνη ἐλιποθύμει,
 καὶ βαράκωνάν την ἵμνοι,
 τῶν μορφῶν ποὺ ἀπομερίμνει
 ἢ μνήμη
 εἴμασταν οἱ μίμοι.

ΠΟΛΗ

ΚΛΗΜΗΣ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

P O E M E S

I

Je vous supplie, Seigneur, je frappe à Votre porte,
Seigneur, Vous m'entendez, Vous ne répondez pas.
Vous me laissez crier, Seigneur ? Ah que m'importe
Qu'il fasse clair là-haut s'il fait noir ici-bas !

Vous voyez, je suis seul, j'ai tant souffert, peut-être
Que vous me donnerez Votre bleu Paradis . . .
Je ne veux pas d'un ciel où Vous seriez le Maître
De me reprendre encore ce que vous m'avez pris.

II

Seigneur, Vous reprenez tout ce que Vous donnez.

On vous dit généreux mais vous êtes avare :
Comment puis-je oublier que Vous m'avez trompé ?

Vous n'avez pas de cœur, Vous êtes sans parole :
Des femmes ont souffert, Vous n'avez pas pitié !

Qu'importe à Vos décrets une vie sur la terre :
Votre Mère jamais Vous ne l'avez aimée.

Des enfants Vous criaient : Vous êtes notre Père :
Vous regardiez, songeur, les ânes de Judée.

Vous n'avez rien à nous donner que la misère
De vos yeux toujours vides et Votre sang versé.

III

D'autres ont pris Vos cris, essuyé Votre Face,
Votre sang toujours jeune et répandu à flots,
Et Vous les conduirez par des champs pleins de grâce
Vers des Eternités qui s'ouvriront bientôt.

Aussi Vous m'avez fait, Seigneur, une âme égale
Semblable à la colombe et semblable au rameau.
Je ne crois pas en Vous, il faut que je m'en aille,
Par-delà la pelouse, au pied du noir coteau.

* Βλέπε σχετικά στά «Σημειώματα».

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

I

Σὲ ἱκετεύω, Κύριε, καὶ κρούω Σου τὴν πύλη.
Κύριε, μὲ εἰσάκουσες, κι' ὅμως δὲν ἀπαντᾷς.
Μ' ἀφίνεις μόνο στις φωνές, Κύριε ; Τί μὲ μέλλει
ἂν εἶναι κεῖ ψηλά τὸ φῶς, σὰν εἶν' ἐδῶ μαυρίλα !

Βλέπεις εἴμ' ὀλομόναχος, κι' ὑπόφερα πιά τόσο
ποῦ ἴσως στὸν γαλάζιο Σου Παράδεισο μὲ βάλεις . . .
Δὲν μοῦ χρειάζεται οὐρανός, ποῦ θὰ ἠμποροῦσες πάλι
πίσω νὰ πάρεις κάθε ποῦ μοῦ ἔχεις μιὰ παρημένο.

II

Τὸ ξαναπέρνεις, Κύριε, ὅ,τι κι' ἂν ἔχεις δώσει.

Σὲ λένε γενναιόδωρο, φιλόργυρος σὰν εἶσαι :
Πῶς νὰ ξεχάσω ἠμπορῶ πῶς μ' ἔχεις ἀπατήσει ;

*Ακαρδος εἶσαι καὶ ποτὲς τὸ λόγο δὲν φυλάγεις :
Γυναῖκες ὑποφέρανε, χωρὶς νὰ νοιώσεις οἶκτο !

Γιὰ τις βουλές Σου ἀσήμαντη κάθε ζωὴ ἐδῶ κάτω :
Κι' οὔτε κι' αὐτὴ τὴ Μάννα Σου τὴν ἔχεις ἀγαπήσει.

Παιδάκια Σοῦ ἐφώναζαν : Πατέρας μας ἐοῦ'σαι :
Τῆς Ἰουδαίας ἐβλεπες τοὺς ὄνους σκεπτικώς.

Νὰ δώσεις δὲν Σοῦ ἔμεινε παρὰ ἡ ἀθλιότη
τῶν ἀδειανῶν Σου τῶν ματιῶν καὶ τοῦ χυμένου αἱμάτου.

III

*Ἄλλοι τὸ λόγο Σου ἄκουσαν, σφόγγισαν τὴ μορφή Σου
τὸ αἷμά σου τὸ ἄλκιμο ποῦ ἔτρεξε ποτάμι.
Καὶ σὺ ἀπ' τὸν ὀλάνθιστο θεὸ νὰ τοὺς φέρεις δρόμο'
πρὸς τῆς Αἰωνιότητες ποῦ ὦρα τὴν ὦρα ἀνοίγουν.

*Ἐμὲ ὅμως μοῦ ἔκαμες ἥρεμη τὴν ψυχὴ,
μὲ περιστέρι ὅμοια καὶ μὲ δεντροῦ κλαδί.
Δὲν ἔχω πίστη πιά σ' Ἐσέ, ὦρα μου νὰ πηγαῖνω
πέρα ἀπ' τὸ γλωρολείβαδο, πρὸς τὴν πλαγιὰ τὴ μαύρη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

Κολωνός ξανάειπεν ὁ ἀμαξῆς· μὴ γνωρίζοντας ἀρχετὰ ἐλληρικὰ νὰ τὸν ρωτήσω, μοῦ φαίνεται πῶς ποτέ μου δὲν θὰ μάθω ἂν εἶναι τοῦ Οἰδίπου ὁ Κολωνός. Ὅτι ὅμως κι' ἂν ἦταν, θὰ μείνῃ ἢ γλυκύτερη θύμησι τῆς Ἀθήνας, κάπως ἀνεπαίσθητη ξανάνοιωσι μετὰ τὸν πυρετό, μαζί μὲ τῆς πρωτιότητες ἀπαλόγλυκες μέρες τοῦ φθινόπωρου στὴν Πελοπόννησο.

Κολωνός, ὁ Κολωνός τοῦ Οἰδίπου καὶ τῆς Ἀντιγόνης ἔτυχε νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς γωνιῆς τῆς Ἑλλάδας ποῦ γνωρίζω καλλίτερα· μιὰ λουριδα γῆς, σωστός βραχότοπος, μιὰ στενὴ σειρὰ ἀπὸ πυκνόφυλλες ἐληές, μὲ μόλις τὸν ἀρκούμενο χῶρο γιὰ ἓνα μονοπάτι, ποῦ ἀνέβαινε ὡς πέρα πάνω σ' ἓνα ναὸ στὴν κορφή. Ξέρω ποῦ πηγαίνει αὐτὸ τὸ δρομάκι μὲ τὴν Ἀθήνα κρυμμένη ἀπὸ πίσω, μιὰ τοποθεσία ἀπομακρῆ, ἀπομονωμένη γι' αὐτὸν τὸν ἐξιλεωτικὸ λυτρωμὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν καταδίκη, γι' αὐτὸ τὸ ξαναμόνοιασμα τῶν θεῶν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τέτοιος ἦταν ὁ Κολωνός.

Τραβούσαμε, πλαίι στὴς γραμμὲς τοῦ τραμβαγιοῦ μὲ τῆς μιᾶς ρόδες χωμένες στὴ λασπουριά, σ' ἓναν ἄσπαρτον ἀνήφορο μὲ τὰ σπητάκια στὰ περὶχωρα ἀρηὰ καὶ ποῦ σκορπισμένα, δίχως δρόμους παρὰ μόνον ὄρωγμένα χωράφια μὲ σωριασμένα χώματα. Τοπεῖο μοναδικό, μ' ἓνα πολὺσχιστον ἐπίπεδο βράχο, μὲ δύο σιδερόφραχτα μνήματα—ὁ Ὅττιφριδ Μοῦλλερ καὶ ὁ καῦμένος ὁ Λενορμάν δαμασμένοι κι' ὄλας καὶ κατασυντριμμένοι.

Ὁ Κολωνός; Ξαναρώτησα μὲ μιὰν ἀπελπισμένη χειρονομία γύρω μου. Ὁ Κολωνός, ἀποκρίθηκεν ὁ ἀμαξῆς βεβαιωτικὰ κουνώντας τὸ κεφάλι του κατὰ τὸ ἄμορφο κομμάτι τοῦ βράχου ποῦ ξεχώριζε μέσα ἀπὸ τὰ λιγδσπητα, ἀπειροποίητα περὶχωρα. Τέτοιος φαίνεται πῶς θὰ εἶναι ὁ Κολωνός· τουλάχιστον σὲ ἄλλον δὲν θὰ πᾶμε. Καταβήκαμε λοιπὸν καὶ πῆγαμε νὰ δοῦμε ὅτι δὲν βρισκόταν, καὶ μὴ ἔχοντας ἄλλο τίποτε, τοὺς τάφους τῶν πεθαμένων ἀρχαιολόγων.

Εἶχε βροξὴ ραγδαία τῆς μέρες ποῦ κειτόμουν ἄρρωστη καὶ γιὰ πρώτη φορὰ εἶδαμε μιὰ φρενὴ φρέσκια πρασινάδα νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τῆς σχισμάδες στὰ μικρὰ βραχοχώρα μὲ τὸ μικροσκοπικὸ τους χορτάκι, καθὼς βλέπομε καὶ τὴν ἀνοιξι ποῦ καὶ ποῦ ἀνάμεσα στὴν καμμένη γλῶσσά τὴν παγωνιά. Μιὰ ἡδονικὴ ἀτονία μᾶλλον ἀνοιξιάτικη παρὰ χυλωπορινὴ ἐγέμιζε τὸ νοτισμένο ἠλιόλαμπρον οὐρανὸ καθὼς καὶ τὴν ψυχὴ μου. Τὰ συνειθισμένα κοπάδια ἀπὸ γίδες ἔβροσκαν σκορπισμένα στὰ χωματένια σωριάσματα στὴς πίσω-πορτες στὰ χαμηλὰ ἀρηοχισμένα λασπόσπιτα μὲ τοὺς μικροὺς τους λαχανόκηπους, στὴ σταχτὴ χρωματωσιά τῆς ἐληῆς καὶ τῶν καλαμιῶν καὶ τὰ μερικά λιγερόσειστα κυπαρίσσια ὀλοτριγύρα. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα ἔδειχνε ἀσημόχρωμο, καὶ μιὰ χλωμὴ λουριδίτσα τοῦ γυαλιοῦ,